

Diiumenge III (A) de Pasqua

Text de l'Evangelí (Lc 24,13-35): Aquell mateix diumenge, dos dels deixebles feien camí cap a un poble anomenat Emmaús, que es trobava a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells de tot el que havia passat. Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix se'ls va acostar i es posà a caminar amb ells, però els seus ulls eren incapaços de reconèixer-lo.

Jesús els preguntà: «De què parleu entre vosaltres tot caminant?». Ells es van aturar amb un posat de decepció, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «¿Tu ets l'únic foraster dels que hi havia a Jerusalem que no saps el que hi ha passat aquests dies?». Els preguntà: «Què hi ha passat?». Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret, un profeta poderós en obres i en paraules davant de Déu i de tot el poble: els nostres grans sacerdots i els altres dirigents el van entregar perquè el condemnessin a mort, i el van crucificar. Nosaltres esperàvem que Ell seria el qui hauria alliberat Israel. Però ara ja som al tercer dia des que han passat aquestes coses! És cert que algunes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el seu cos i han tornat dient que fins havien tingut una visió d'àngels, els quals asseguraven que Ell viu. Alguns dels qui són amb nosaltres han anat també al sepulcre i ho han trobat tot tal com les dones havien dit, però a Ell no l'han vist pas».

Aleshores Jesús els digué: «Feixucs d'enteniment i de cor per a creure tot el que havien anunciat els profetes! ¿No calia que el Messies patís tot això abans d'entrar a la seva glòria?». Llavors, començant pels llibres de Moisès i continuant pels de tots els profetes, els va explicar tots els passatges de les Escriptures que es

refereixen a Ell. Mentrestant, s'acostaven al poble on anaven i Ell va fer com si seguís més enllà. Però ells van insistir amb força dient-li: «Queda't amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar».

I va entrar per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. Llavors se'ls obriren els ulls i el van reconèixer, però Ell desaparegué del seu davant. I es van dir l'un a l'altre: «¿No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures?». Llavors mateix es van aixecar de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allí van trobar reunits els Onze i els qui eren amb ells, que els van dir: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó!». També ells contaven el que havia passat pel camí i com l'havien reconegut quan partia el pa.

«Aquell mateix diumenge»

Rev. D. Jaume GONZÁLEZ i Padrós
(Barcelona, Espanya)

Avui comencem la proclamació de l'Evangeli amb l'expressió: «Aquell mateix diumenge» (Lc 24,13). Sí, encara diumenge. Pasqua —s'ha dit— és com un gran diumenge de cinquanta dies. Oh, si sabéssim la importància que té aquest dia en la vida dels cristians! «Hi ha motius per a dir, com suggereix l'homilia d'un autor del segle IV (el Pseudo Eusebi d'Alexandria), que el 'dia del Senyor' és el 'senyor dels dies' (...). Aquesta és, efectivament, per als cristians la “festa primordial”» (Sant Joan Pau II). El diumenge ens és si matern, bressol, festeig, llar i també alè missioner. Oh, si n'entrelluquéssim la pregonesa i la poesia que porta! Aleshores afirmariem com aquells màrtirs dels primers segles: «No podem viure sense el diumenge».

Però quan el dia del Senyor perd relleu en la nostra existència també s'eclipsa el

“Senyor del dia”, i ens tornem tan pragmàtics i “seriosos” que només donem crèdit als nostres projectes i previsions, plans i estratègies; llavors, àdhuc la mateixa llibertat amb la qual Déu actua ens és motiu d'escàndol i d'allunyament. Ignorant l'estupor ens tanquem a la manifestació més lluminosa de la glòria de Déu, i tot es converteix en un capvespre de desencís, preludi d'una nit inacabable, on la vida sembla condemnada a un perenne insomni.

Tanmateix, l'Evangeli proclamat al bell mig de les assemblees dominicals és sempre anunci angèlic d'una claror adreçada a enteniments i cors feixucs per a creure (cf. Lc 24,25), i per això és suau, no pas esclatant, ja que —altrament— més que il·luminar-nos ens encegaria. És la Vida del Ressuscitat que l'Esperit ens comunica amb la Paraula i el Pa partit, tot respectant el nostre caminar fet de passes curtes i no sempre ben adreçades.

Cada diumenge recordem que Jesús «va entrar per quedar-se amb ells» (Lc 24,29), amb nosaltres. L'has reconegut avui, cristià?